

osta jõuats. Tsveignow reisis siis Petrogradi, kus talle tödesti õnn osaks sai, oma varandust keiserinnale ettepana tohtida. Kallistiwide tundjad hindasivad pärtrida mitmeaja tuhande rubla peale ja kõrge proua, kes kiwide suuruhest ja lähest otse waimustatud oli, kõikis õue mäksumeistrit nende hinda harjusele väljamaksta. Umetnik tutsus harjuse enesega ühes, viis oma fortterisse, lastis tal seal mäksutähе firjutada, mille ettenäitamisel talle raha keiserliju sasjast lohe väljamakstavat.

Harjule firjutas mäksutähе, mäksumeister wöttis selle ja lubas paari minuti pärast jälle tagasi tulla; tuid tunnid läksivad mõõda ja ametnikku ei tulnud. Tsveignow haffas kartma ja kutsus tuast välja minna; tuid oma ehmatuseks leidis ta, et uts luffus oli. Viimaks avati uts ja mitmed kajakad astusid sisse. Tsveignowi vastupanemisest hoolimata aeti tema habe ja juussed ära, viidi ta finniseesse vankrisse ja saadeti Petrogradist välja. Üles mitme luu pärast joudis ta määratud kohale nimelt Raukasiasse, kus ta soldatiks pandi.

Peaaegu aasta oli mõõda läinud ja ühel päewal oli ta oma kindrali aias põesaid istutamas. Oli ilus keraade hommik ja mõned kindrali teenijad jalutusid laštega aias. Viimaks tahbis kindrali veise poeg lähedatüki peal paadiga jõita. Kõif astusid paati ja keegi poissile sündis seda kuni kehet tiili. Kindrali poeg keisis paadi pingi peal, kusjuures Lapjehoidja teda linni hoidis; seal joostis aga tema õelene wallatuks tujus lapjehoidja faela, see faotus tajakaalu ja poissile kussus üle ääre wette. Appihüüdmise peale ruttas Tsveignow juure; see fui hea ujuja, hüppas lohe wette. Lapjehoidja näitas talle kohta, kuhu poissile kussunud. Tsveignow lastis ennast wee alla, leidis lapje ja tõi ta veel elavalt üles. Kindral oli peagi juhtumisest kuulda jaanud, tänos Tsveignowi liigutatult ja tutsus oma mojasse. Kui see peale riite wahetamist sinna ilmus, surus kindral veel kord tema lätt ja kõikis siis mõnd soovi oivaldada, mida täita wöides ta õnnelik olla.

Tsveignow palus kindrali, et ta üht juttu kuulaks, mida ta temale jutustada tahab. Kindral naeratas ja ütles, et ta juba aimata teadvat, mis oisi see olla; seist fui Tsveignowi siia toodi, oli kommandantile lohe teada antud, et mees mitte täitja selge mõistusega ei olla, tunu tal wiha mõte peas pesitavat, et ta keiserinnale pärli laelachte olla müünud. Kuid kindral oli siiski walmis tänutähels oma lapspeastja vastu, seda muinasjuttu pealt kuulama. Tsveignow'jutustas nii loomulikult, et kindral tödesti uskuma haffas, et

tal siin terve inimesega tegemist on. Kindral aeg pärast seda sõitis kindral Petrogradi ja wöttis Tsveignowi ühes. Kindral oli seal wöimalik keiser Nikolaike harjuse imelikuju juhtumisest rääkida. Tsveignow tutsuti keisri ette ja see küsits, kas ta tolleaegset mäksumeistrit veel äratunnels. Kui harjuse jeda finnitas lasti kõik mäksuametiherrad ette tulla. Tsveignow tundis petisse lohe ära ja see seisits surmalahvatult keisri ees, kes talle teenitud muhtlust teada andis. Niimeli pidid ta sedajama tunda saama, mis Iwan Tsveignow; tal aeti lohe habe ja juuksed ära, pandi soldati riided selga ja jaadeti Raukasiasse. Iwan Tsveignowile aga mäketi tema raha ühes intressidega välja, tuid tingimine oli selle juures: ta pidi poole saadud rahast selle talunaisele mäksma, keslelt ta pärlid oli saanud.

Konstantinopoli ärawöitmise türklaste läbi 1453.

Misjuguks türklaste jaatus la edaspidi lujuneb, suure ajaloolisne sündmuuse oleme siiski kaasalanud: türklasted ei ole Europas enam iseseisav wöimus. Nad peavad Asias oma wöimuwaremetel uue valitusuue üles ehitama ja kes teab, kas ajaloo waheldusristil tegevusel tulewad pölsved sedagi veel näha ei jaa, et vijad ja oma waimustuses taltjutamata türklasted kord unesti Europat üle ei ujuta, ja määratumal werewalamisel enestele jäsle tagasi ei wöida, mis nad nüüd faotanud.

Ajaloo järele tunneme türklasti kui vihaseid, werejänsi inimeesi, ja Blewna päevadest jaadit, kus nad nagu lõwid wöitlesiwad, wöime seda wäga hästi wöimalikult pidada, et kord hirmusid 1453 aasta mai luu päewad Europale jälle sätte jõuawab, kus Türki wäed Konstantinopoli ärawöitmisel oma gauridepölgust ja werejänu 50,000 kristlase tapmisest kuututasiwad. Sultan Mohammed II. lubas linnas oma soldatidel riisuda ja tappa, niipalju fui keslegil süda igatset. Tema ise sõitis üle langenute suruukehade linna sisse, ja wöiduläigu lõige kõrgem filmapilst oli see, kus sultani hobune üle keiser Konstantin XI. jurnuseha sammus.

Siis aitas sultan ise kristlikku kirikuid ja mälestusje märsidid ärahävitada. Tema soldatid märatsejivad edasi, kus nad 50,000 faisheta linnaelanisttu mahatapsi wad, 40,000 orjadeks müüsiwad ja ülejäänud oja, milles nad mingit saju